

הַלְבוֹת מַעֲשֵׂה הַקֶּרְבָּנוֹת פֶּרֶק יג

א. מִצֹּת עֲשֵׂה לַעֲשׂוֹת כָּל מִנְחָה, כְּמִצְוֹתֶיהָ הָאֵמוּנָה בַּתּוֹרָה. וְכִיצַד עֲשִׂית חֲבֹתִי כוֹהֵן גָּדוֹל: מִבִּיא עֲשָׂרוֹן שָׁלֹם, וְחוֹצֶהוּ בַחֲצֵי עֲשָׂרוֹן שְׁבַמְקֶדֶשׁ שְׁאָף עַל פִּי שֶׁהִיא קֶרֶבָה חֲצִיין, אֵינָה מִתְקַדֶּשֶׁת לַחֲצִיין; וּמִבִּיא עֲמָה שְׁלֹשֶׁת לוֹגִין שֶׁמֶן שֶׁנֶּאֱמַר "בְּשֶׁמֶן תַּעֲשֶׂה" (ויקרא ו, יד), לְהוֹסִיף לָהּ שֶׁמֶן כְּנֶסֶפִי הַכֶּבֶשׂ.

ב. וּבֹלֵל הַסֶּלֶת בְּשֶׁמֶן, וְחֹלֵט אוֹתָהּ בְּרוֹתְחִין, וְלֹשׁ מִכָּל חֲצֵי עֲשָׂרוֹן, שֵׁשׁ חֲלוֹת; נִמְצָאוּ שְׁתֵּים עָשָׂרָה חֲלוֹת. וְאַחַת אַחַת הָיוּ נַעֲשׂוֹת. וְכִיצַד עוֹשֶׂה: מַחֲלֵק הַשְּׁלֹשֶׁת לוֹגִין בְּרִבְעִיעִית שְׁבַמְקֶדֶשׁ, רִבְעִיעִית לְכָל חֲלָה; וְאוֹפֶה הַחֲלָה מַעֵט, וְאַחֵר כֶּךָ קוֹלָה אוֹתָהּ עַל הַמִּחְבֶּת בְּשֶׁאֵר רִבְעִיעִית הַשֶּׁמֶן שָׁלָה. וְאֵינוּ מִבְּשָׁלָה הַרְבֵּה שֶׁנֶּאֱמַר "תַּפְיִינִי" (ויקרא ו, יד), בֵּין בָּשֵׁל וְנָא.

ג. וְאַחֵר כֶּךָ חוֹלֵק כָּל חֲלָה וְחֲלָה לְשָׁנִים, בְּאֵמֶד כְּדֵי שִׁיקְרִיב הַחֲצֵי בַבֶּקֶר, וְהַחֲצֵי בָעֶרֶב; וְלוֹקֵחַ הַחֲצִיין, וְכוֹפֵל כָּל אֶחָד מֵהֶן לְשָׁנִים, וּפּוֹתֵת עַד שֶׁתִּמָּצֵא כָּל פְּתִיתָה כְּפוֹלָה לְשָׁנִים. וּמִקְרִיב הַחֲצִיין עִם חֲצֵי קֶמֶץ לְבוֹנָה, בַּבֶּקֶר; וְהַחֲצֵי הַנִּשְׁאָר עִם חֲצֵי קֶמֶץ לְבוֹנָה, בָּעֶרֶב. וְאִם הָיְתָה מִנְחַת חֲנוּךְ אֵינוּ חוֹצֶה אֶלֶּא מִקְרִיבָה כָּלָה פְּאֻחַת, עִם קֶמֶץ לְבוֹנָה. וּשְׁתִּיחֶן, כָּלִיל לְאֲשִׁים.

ד. מִנְחַת הַסֶּלֶת פִּיצַד הָיְתָה נַעֲשִׂית: מִבִּיא עֲשָׂרוֹן סֶלֶת אוֹ כֶּמֶה עֲשָׂרוֹנוֹת, כְּפִי נִדְרוֹ, וְשֶׁמֶן הָרְאוּי לָהּ; וּמוֹדֵד בְּעֲשָׂרוֹן שְׁלֹמְקֶדֶשׁ, וְנוֹתֵן שֶׁמֶן בְּכָלִי, וְאַחֵר כֶּךָ נוֹתֵן עָלָיו אֶת הַסֶּלֶת, וְאַחֵר כֶּךָ נוֹתֵן שֶׁמֶן אַחֵר עַל הַסֶּלֶת, וּבֹלֵל הַסֶּלֶת בּוֹ; וְאַחֵר כֶּךָ נוֹתְנָה בְּכָלִי שֶׁרֶת, וְצֵק לְתוֹכָהּ שֶׁמֶן. וְשֶׁמֶן שֶׁנֶּתַן תַּחֲלָה, עִם שֶׁמֶן הַבִּלְלִילָה, עִם הַשֶּׁמֶן שֶׁיִּצַּק הַכָּל לֹוג לַעֲשָׂרוֹן. וְנוֹתֵן עָלֶיהָ לְבוֹנָתָהּ.

ה. מִנְחַת הַמִּחְבֶּת וְהַמֶּרְחֶשֶׁת פִּיצַד: נוֹתֵן הַשֶּׁמֶן בְּכָלִי, וְנוֹתֵן עָלָיו הַסֶּלֶת, וְנוֹתֵן עַל הַסֶּלֶת שֶׁמֶן אַחֵר, וּבֹלֵל הַסֶּלֶת; וְאַחֵר כֶּךָ לִשֶׁה בַּפּוֹשְׂרִין, וְאוֹפֶה אוֹתָהּ בַּמִּחְבֶּת אוֹ בַּמֶּרְחֶשֶׁת כְּמוֹ שֶׁנֶּדָּר; וּפּוֹתֵת אוֹתָהּ פְּתִים, וְנוֹתְנָה בְּכָלִי שֶׁרֶת, וְיוֹצֵק עָלֶיהָ שֶׁאֵר הַשֶּׁמֶן, וְנוֹתֵן לְבוֹנָתָהּ.

ו. מֵה בֵּין מִחְבֶּת לְמֶרְחֶשֶׁת: מֶרְחֶשֶׁת יֵשׁ לָהּ שָׁפָה, וְהַבָּצֵק שְׂאוּפִין אוֹתוֹ עָלֶיהָ רֶךְ, שֶׁהָרִי יֵשׁ לָהּ שָׁפָה וְאֵינוּ יוֹצֵא; וּמִחְבֶּת אֵין לָהּ שָׁפָה, וְהַבָּצֵק שְׂאוּפִין אוֹתוֹ בָּהּ קָשָׁה, כְּדֵי שֶׁלֹּא יֵצֵא מִכָּאן וּמִכָּאן.

ז. מִנְחַת מֵאָפֶה תִּנּוּר פִּיצַד: אִם חֲלוֹת הִיא בּוֹלֵל הַסֶּלֶת בְּשֶׁמֶן, וְלֹשׁ בַּפּוֹשְׂרִין, וְאוֹפֶה, וּפּוֹתֵת, וְנוֹתֵן בְּכָלִי שֶׁרֶת, וְנוֹתֵן עָלֶיהָ לְבוֹנָתָהּ; וְאֵין בָּהּ יִצִּיקַת שֶׁמֶן, שֶׁנֶּאֱמַר "חֲלוֹת מִצַּת בְּלוֹלֹת בְּשֶׁמֶן" (ויקרא ב, ד).

ח. וְאִם רִקִּיקִין הִיא לֹשׁ אֶת הַסֶּלֶת בַּפּוֹשְׂרִין, וּמוֹשֵׁחַ אֶת הָרִקִּיקִין בְּשֶׁמֶן, שֶׁנֶּאֱמַר "וְרִקִּיקֵי מִצּוֹת מְשֻׁחִים בְּשֶׁמֶן" (ויקרא ב, ד); וַיִּרְאֶה לִּי, שְׁאֵחֵר אֶפִּיָּה מוֹשֵׁחַ אוֹתָם. וְכִיצַד מוֹשֵׁחֵן: מִבִּיא לֹוג שֶׁמֶן לְכָל עֲשָׂרוֹן, וּמוֹשֵׁחֵן; וְחוֹזֵר וּמוֹשֵׁחֵן, עַד שֶׁיִּכְלָה כָּל הַשֶּׁמֶן שֶׁבִּלּוֹג.

ט. כָּל אַרְבַּע מִנְחוֹת אֵלוּ הָאֵפוֹיּוֹת כְּשְׂאוּפִין אוֹתָן, אוֹפִין כָּל עֲשָׂרוֹן עֶשֶׂר חֲלוֹת; וְאִם רֵבָה בַּחֲלוֹת אוֹ חֶסֶר, כְּשָׂרָה. וְכִיצַד פּוֹתֵתֵן אוֹתָן: כּוֹפֵל הַחֲלָה לְשָׁנִים, וְהַשָּׁנִים לְאַרְבָּעָה, וּמִבְדִּיל

ואם היתה המנחה שלזכרי כהנה, אינו מבדיל; ופותרת. וכלן, פתיתתן פזיתים; ואם הגדיל הפתיתין או הקטינן, פשרה.

י. לא בלל, לא פתת, לא הגיש, לא משח את הרקיקין פשרה: לא נאמרו כל הדברים האלו, אלא למצוה שכך היא מצותה.

יא. סדר הבאת המנחה פיצד: מביא אדם סלת מתוך ביתו בקלות שלכסף, ושלזהב, או שלשאר מיני מתכות כלי שהוא ראוי לכלי שרת. ואם היתה מנחת הסלת נותנה לכלי שרת, ומקדשה בכלי שרת; ואם היתה מן המנחות הנאפות אופה אותה שם במקדש, ופותרת כמו שבארנו, ונותן הפתיתין לכלי שרת. ונותן עליה שמנה ולבונה, ומוליכה אצל כוהן; והכוהן מוליכה אצל המזבח, ומגישה בקרן דרומית מערבית כנגד חדה שלקרן, ודיו.

יב. ומסלק את כל לבונה, לצד אחד; וקומץ ממקום שנתרבה שמנה, שנאמר "מסלתה ומשמנה" (ויקרא ב,ב). ונותן הקמץ לכלי שרת, ומקדשו בכלי שרת; וקמץ שחלקו בשני כלים, אינו קדוש. וחוזר ומלקט את כל לבונה, ונותנה על הקמץ שבכלי, ומעלה אותו על גבי המזבח, ומולחו, ונותן על גבי האשים מפלי שרת. ואם מנחת כוהנים היא אינו קומץ, אלא נותן מלח על כלה, ומשליך הכל על גבי האשים.

יג. פיצד קומצין מנחות הנקמצות: בדרך שקומץ כל אדם, פושט פס ידו, וקומץ. קמץ בראשי אצבעותיו, או מן הצדדין לא יקטיר; ואם הקטיר, הרצה. ואם הוסיף בקמץ, כגון שהרחיק אצבעותיו וקמץ הרי זה פסול.

יד. אין קמץ, פחות מכשני זיתים; ומקצת הקמץ, מעכב את כלו. והקמץ והלבונה, מעכבין זה את זה. הסלת והשמן, מעכבין זה את זה. ומקצת השמן, מעכב את כלו: אין פחות מלוג לעשרון, כמו שבארנו.

הלכות מעשה הקרבנות פרק יד

א. מתנדב אדם ונודר עולה ושלמים, וכל מין שירצה מחמשת מיני מנחות הבאין בנדר ונדבה; ומתנדב או נודר מנחה ממנחות נסכים לבדה, מאיזה מין משלשת מיני מנחות נסכים שבארנו. ומתנדב או נודר יין בפני עצמו, או שמן בפני עצמו, או לבונה בפני עצמה; או עצים למערכה מפני שהן כקרבן, שנאמר "ולקרבן העצים" (נחמיה יג,לא).

ב. שנים מתנדבין או נודרין קרבן אחד, עולה או שלמים; אפלו פרידה אחת שלתורים או בני יונה, מביאין אותה בשתפות. אבל המנחה, אינה באה בשתפות. ודברים אלו, דברי קבלה הן. הניח מנחה לשני בניו, ומת הרי אלו מביאין אותה.

ג. איזה הוא נדר, ואיזו היא נדבה: האומר הרי עלי עולה, או הרי עלי שלמים, או הרי עלי מנחה, או הרי דמי בהמה זו עלי עולה או שלמים זה הוא הנדר; אבל האומר בהמה זו או דמי בהמה זו עולה או שלמים, או הרי העשרון הזה מנחה זו היא נדבה.

ד. מה בין נדרים לנדבות: שהנודר אם הפריש קרבנו ואבד או נגנב, חייב באחריותו עד שיקריב כמו שנדר; והמתנדב ואמר זו אם מת או נגנב, אינו חייב באחריותו.

ה. האומר דמי שור זה עלי עולה, ודמי בית זה עלי קרבן, ומת השור, ונפל הבית חייב לשלם; אמר הרי עלי עולה על מנת שלא אתחייב באחריותה, אינו חייב באחריותה.

ו. כבר בארנו שהעושה בית חוץ למקדש, להקריב בו קרבנות אינו בבית עבודה זרה; והאומר הרי עלי עולה שאקריבנה במקדש, והקריבה בבית זה לא יצא. שאקריבנה בבית זה אם הקריבה במקדש, יצא. הקריבה באותו הבית, יצא: הרי הוא כמי שנדר עולה, על מנת שלא יהיה חייב באחריותה; וענוש כרת, על העלייתה בחוץ.

ז. וכן אם אמר הריני נזיר, על מנת שאגלח בבית זה אם גלח שם, יצא: הרי הוא כמי שנדר לצער עצמו, והרי צער; ואינה נזירות.

ח. חטאת ואשם אינן באין אלא על חטא, ואינן באין בנדר ונדבה. האומר הרי עלי חטאת או אשם, או שאמר הרי זו חטאת או אשם לא אמר כלום. היה מחייב חטאת או אשם, ואמר הרי זו לחטאתי או לאשמי, או הרי המעות האלו לחטאתי או לאשמי דבריו קיימים.

ט. האומר קרבן מצרע זה, או יולדת זו עלי אם היה אותו מצרע או היולדת עניים, מביא הנודר קרבן עני; ואם היו עשירים, מביא הנודר קרבן עשיר, אף על פי שהנודר עני.

י. האומר חטאתו ואשמו ועולתו ושלמיו שלפלוני עלי אם רצה אותו פלוני הרי זה מניחו להקריבן על ידו, ומתכפר לו. רצה בשעת הפרשתו, ולא רצה בשעת הקרבה אלא חזר בו בעולה ובשלמים מקריבן, ומתכפר לו בהן: אף על פי שאינו רוצה עתה, שהרי רצה בשעת הפרשה. אבל בחטאת ואשם לא נתכפר לו, עד שירצה מתחלה ועד סוף.

יא. האומר הרי עלי כנדרי רשעים, שמנדריהן נזיר וקרבן ושבועה חייב בכלן; כנדרי פשרין, לא נתחייב כלום. הרי עלי כנדבות פשרין, הרי זה נדר בנזיר ובקרבן. וכל פנויי קרבן, כקרבן.

יב. אין הנודר ולא המתנדב חייב, עד שיהיה פיו ולבו שווין. פיצד: המתכונן לומר הרי עלי עולה, ואמר שלמים, או שהתכונן לומר הרי זו עולה, ואמר שלמים לא אמר כלום. נתכונן לנדר בעולה, ואמר קרבן, לנדר בחרם, ואמר הקדש דבריו קיימים: שהעולה קרבן, והחרם הקדש. וכן כל פיוצא בזה.

יג. בנדרים ונדבות, אינו צריך להוציא בשפתיו; אלא אם גמר בלבו, ולא הוציא בשפתיו כלום חייב. פיצד: גמר בלבו שזו עולה, או שייביא עולה הרי זה חייב להביא, שנאמר "כל נדיב לבו, יביאה" (שמות לה, ה): בנדיבת הלב, יתחייב להביא. וכן כל פיוצא בזה מנדרי קדשים ונדבותן.

יד. אחד נדרים ונדבות, עם שאר הדברים שאדם חייב בהן מערכים ודמים ומעשרות ומתנות עניים מצות עשה מן התורה שייביא הכל ברגל שפגע בו תחלה, שנאמר "ובאת שמה.

וְהִבֵּאתֶם שָׁמָּה" (דברים יב, ה-ו): כְּלוּמָר, בָּעֵת שֶׁתְּבוֹא לְחַג, תָּבִיא כָּל מָה שְׂאֵתָה חַיִּב בּוֹ וְתִתֵּן כָּל חֹב שֶׁעָלֶיךָ, לְשֵׁם.

זו. הִגִּיעַ הָרֶגֶל, וְלֹא הִבִּיא הָרִי זֶה בְּטֹל מִצּוֹת עֲשֵׂה; עָבְרוּ עָלָיו שְׁלוֹשׁ רִגְלִים, וְלֹא הִקְרִיב קִרְבָּנוֹתָיו שֶׁנֶּדֶר אוֹ הַתְּנֵדָב, אוֹ שְׁלֹא נָתַן הָעֲרֻכִּים וְהַחֲרָמִים וְהַדָּמִים הָרִי זֶה עָבַר בְּלֹא תַעֲשֶׂה, שֶׁנֶּאֱמָר "לֹא תֵאָחֵר לְשִׁלְמוֹ" (דברים כג, כב): אֵינוֹ עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה, עַד שֶׁיַּעֲבֹרוּ עָלָיו רִגְלֵי הַשָּׁנָה בָּלָה. וְאֵין לוֹקִין עַל לֹא זֶה, לְפִי שְׁאֵין בּוֹ מַעֲשֶׂה.

זו. הִקְדִּישׁ בְּהֶמָּה לַמִּזְבֵּחַ, וְעָבְרוּ עָלָיו שְׁנֵי רִגְלִים, וְנִפְלָ בָּהּ מוֹם, וּפְדִיָּה עַל גֵּב בְּהֶמָּה אַחֲרֵת אֵינוֹ עוֹבֵר בְּלֹא תַעֲשֶׂה, עַד שֶׁיַּעֲבֹרוּ עַל הָאַחֲרֵת שְׁלוֹשׁ רִגְלִים. וְאַחַד הָאִישׁ וְאַחַד הָאִשָּׁה, עוֹבֵרֶת בְּכָל תֵּאָחֵר; אֲבָל הַיּוֹרֵשׁ, אֵינוֹ עוֹבֵר בְּכָל תֵּאָחֵר.

יו. כָּל הַקִּרְבָּנוֹת שֶׁעָבְרוּ עֲלֵיהֶן שְׁלוֹשׁ רִגְלִים לֹא נִפְסְלוּ, אֲלֹא מִקְרִיבָן וּכְשָׁרִים; וּבְכָל יוֹם וְיוֹם אַחֵר הַשְּׁלוֹשׁ רִגְלִים, הוּא עוֹבֵר בְּכָל תֵּאָחֵר, וּבֵית דִּין מְצוּיִן לַעֲשׂוֹתוֹ מִיָּד, עַד שֶׁיִּקְרִיב קִרְבָּנוֹתָיו בְּרִגְלֵי שְׁפָגַע בּוֹ תַחֲלָה. אָף עַל פִּי שֶׁנֶּאֱמָר "לְרֹצֵנוֹ" (ויקרא א, ג), כּוֹפִין אוֹתוֹ עַד שֶׁיֵּאמַר רוּצָה אָנִי: בֵּין שֶׁנֶּדֶר וְלֹא הִפְרִישׁ, בֵּין שֶׁהִפְרִישׁ וְלֹא הִקְרִיב כּוֹפִין אוֹתוֹ עַד שֶׁיִּקְרִיב.

יח. כָּל חֵיבֵי עוֹלוֹת וּשְׁלָמִים, מִמִּשְׁכָּנֵי אוֹתָן: אָף עַל פִּי שְׁאֵין מִתְּכַפֵּר לוֹ עַד שֶׁיִּרְצָה, שֶׁנֶּאֱמָר "לְרֹצֵנוֹ" (ויקרא א, ג) כּוֹפִין אוֹתוֹ עַד שֶׁיֵּאמַר רוּצָה אָנִי. אֲבָל חֵיבֵי חֲטָאוֹת וְאַשְׁמוֹת, אֵין מִמִּשְׁכָּנֵי אוֹתָן הוּאִיל וְהֵם מַעֲכָבִי כְּפָרָה, אֵין חוֹשְׁשִׁין לָהֶם שְׁמָא יִפְשְׁעוּ וַיִּשְׁהוּ קִרְבָּנוֹתֵיהֶן: חוּץ מִחֲטָאת נָזִיר, הוּאִיל וְאִינָה מַעֲכָבֶת אוֹתוֹ מִלְּשֹׁתוֹת יֵין שְׁמָא יֵאָחֵר אוֹתָהּ; לְפִיכָךְ מִמִּשְׁכָּנֵי אוֹתוֹ עָלֶיהָ.

הַלְבוֹת מַעֲשֵׂה הַקִּרְבָּנוֹת פֶּרֶק זו

א. הָאוֹמֵר וְלָדָה שְׁלֹזוֹ עוֹלָה, וְהִיא שְׁלָמִים דְּבָרָיו קִיָּמִים. הִיא שְׁלָמִים, וּוְלָדָה עוֹלָה אִם לָכֶךְ נִתְּפוֹן, דְּבָרָיו קִיָּמִים; וְאִם אַחֵר שֶׁגָּמַר בָּלְבוֹ וְהוֹצִיא בְּשִׁפְתָּיו שֶׁתְּהִיָּה שְׁלָמִים, חָזַר בּוֹ וְאָמַר וְלָדָה עוֹלָה אָף עַל פִּי שֶׁחָזַר בּוֹ בְּתוֹךְ כְּדֵי דְבוּר, הָרִי וְלָדָה שְׁלָמִים: שְׁאֵין חֲזָרָה בְּהַקְדָּשׁ, וְאִפְלוּ בְּתוֹךְ כְּדֵי דְבוּר.

ב. הָאוֹמֵר יָדָה שְׁלֹזוֹ עוֹלָה, אוֹ רִגְלָה שְׁלֹזוֹ עוֹלָה תִּמְכֹּר לְחֵיבֵי עוֹלוֹת, וְדָמֶיהָ חֲלִין חוּץ מִדָּמֵי אוֹתָן הָאֲבָרִים: וְהוּא שִׁיְהִיָּה זֶה הַמְּחִיב עוֹלָה שֶׁקָּנָה אוֹתָהּ, נֶדֶר עוֹלָה בְּדָמִים קְצוּבִים.

ג. הָאוֹמֵר לָבָה אוֹ רֹאשָׁה שְׁלֹזוֹ עוֹלָה הוּאִיל וְהִקְדִּישׁ דָּבָר שֶׁהִנְשָׂמָה תְּלוּיָהּ בּוֹ, הָרִי בָּלָה עוֹלָה; הִקְדִּישׁ אֲבָר אַחַד מִן הָעוֹף, הָרִי זֶה סֶפֶק אִם נִתְּקַדֵּשׁ כָּלוֹ אוֹ לֹא נִתְּקַדֵּשׁ.

ד. הָאוֹמֵר בְּהֶמָּה זֹו, חֲצִיָּה עוֹלָה, וְחֲצִיָּה שְׁלָמִים קֹדֶשֶׁה, וְאִינָה קִרְבָּה; אֲלֹא תִרְעָה עַד שֶׁיִּפְלָ בָּהּ מוֹם, וְתִמְכֹּר, וַיָּבִיא בַּחֲצִי דָמֶיהָ עוֹלָה, וּבַחֲצִי דָמֶיהָ שְׁלָמִים. הִיָּה מְחִיב חֲטָאת, וְאָמַר חֲצִיָּה חֲטָאת, וְחֲצִיָּה עוֹלָה אוֹ שְׁלָמִים, אוֹ שֶׁאָמַר חֲצִיָּה עוֹלָה אוֹ שְׁלָמִים, וְחֲצִיָּה חֲטָאת הָרִי זֹו תָמוּת, כִּמּוֹ שִׁיתְּבָאָר בַּחֲטָאוֹת הַמֵּתוֹת.

ה. בהמת השתפין שהקדיש אחד מהן חציה שלו, וחזר ולקח החצי האחר והקדישו הרי זו קדשה, וקרבה: אף על פי שמתחלתה דחיה היתה, כשהקדיש חציה אין הדחוי מעיקרו דחוי; ואף על פי שהוא קדשת דמים, הואיל והיא בעלי חיים, אין בעלי חיים נדחים, והרי נראית כלה להקרבה לפיכך תקרב, ועושה תמורה.

ו. האומר דמי בהמה זו עולה, או הרי זו לעולה אם היתה ראויה לקרב עולה נתקדשה קדשת הגוף, והיא עצמה תקרב עולה. ואם אינה ראויה תמכר, ויביא בדמיה עולה. אמר על בהמה טמאה, וכיוצא בה מאסורי הקרבן שאין קדשה חלה עליהן, הרי אלו עולה לא אמר כלום, כמו שבארנו בהלכות אסורי מזבח; אמר הרי אלו לעולה ימכרו, ויביא בדמיהן עולה.

ז. האומר דמי פרה זו לעולה כל שלושים יום, ולאחר שלושים יום לשלמים, או שאמר דמיה לשלמים כל שלושים יום, ולאחר שלושים יום לעולה דבריו קיימים: ואם הקריב דמיה בתוך שלושים יום, מביא בהן כמו שנדר; ואם הקריבן לאחר שלושים יום, מביא כמו שנדר.

ח. היתה לו בהמה מעברת, ואמר אם ילדה זכר, הרי הוא עולה, ואם נקבה, זבחי שלמים ילדה זכר, יקרב עולה; ילדה נקבה, תקרב זבחי שלמים; ילדה זכר ונקבה הזכר יקרב עולה, והנקבה זבחי שלמים. ילדה שני זכרים האחד יקרב עולה, והשני ימכר לצריכי עולה, ודמיו חלין; וכן אם ילדה שתי נקבות אחת תקרב שלמים, ושניה תמכר לצריכי שלמים, ודמיה חלין.

ט. ילדה טמטום ואנדרגינוס אינן קדשים, והרי הן חלין כמו שבארנו; והמקדיש עבר במעי בעלת מום, וכיוצא בה הרי זה קדוש.